

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Tractatus De Schismate

Longueval, Jacques

Lovanii, [1718]

§. I. De dissidio Lotharii cum Nicolao I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64915)

CAPUT VII.

Ex privatis Regum Franciæ cum Summis Pontificibus diffidiis clariùs emicuit in rebus fidei S. Sedis auctoritas.

§. I.

De diffidio Latharii cum Nicolao I.

TAmetsi eæ, de quibus acturi sumus, diffensiones ortæ fuissent solorum culpâ Pontificum, tamen hinc animo perturbari ne pusilli quidem possent. Ipsi Pontifices homines sunt: neque eos humanæ fragilitati exemptos omnino Dominus voluit, ut Divina providentia, quâ Ecclesiæ incolumitati invigilat, emicaret magis. Istarum tamen diffensionum inter Sacerdotium & Imperium ortarum pars maxima ex impotentibus Principum passionibus sumpsit exordium: quarum torrenti Pontifices, quibus universalis Ecclesiæ commissa est cura, obicem opponere se debere existimarunt.

Primum hujusce rei in Lothario Rege Lotharingiæ, quæ id temporis Gallicæ Monarchiæ pars erat, habemus exemplum. Principis hujus insanus amor, quo foeminam quandam Waldradam nomine, deperibat, Reginæ Theutbergæ conjugis legitimæ fastidium ipsi inspirarat. Itaque de dissolvendo matrimonio cogitabat. Faventibus sibi Archiepiscopis Coloniensi & Trevirensi, non desistebat

sistebat urgere Theutbergam ut objectum crimen agnosceret, quæ aquæ bullientis experimento innocentiam suam probaverat. At Regina clam se subducens, & ad Caroli Calvi ditionem confugiens, Nicolai I. Pontificis opem imploravit, qui debitum innocentiae patrocinium suscepit. Lotharius convocatis Aquisgrani regni sui Episcopis, tantum effecit, ut matrimonium ejus cum Theutberga nullum irritumque declaraverint, concessâ aliam ducendi libertate. Duos mox Comites Romam destinavit, qui Concilii sententiam ad Pontificem deferrent, confirmationemque postulerent. Pontifice id facere recusante, Waldradam duxit Lotharius.

Nicolaus Pontifex ut hanc pessimi exempli publicam offensionem, Principisque audaciam comprimeret, Metis Concilium convocavit, missis eò, qui præsiderent, Legatis suis. Quibus à Lothario corruptis, sententiam libidini suæ faventem Princeps extorsit. Cognitâ perspectaque rei veritate, Concilium Romæ coëgit Nicolaus, in quo Metensis Concilii sententiâ cassâ inanique declaratâ, Coloniensem & Trevirensis Archiepiscopos anathemate percussos exauthoravit, earundemque poenarum minas intentavit ceteris Episcopis, nisi ad clementiam suam animo submisso confugerent.

Ex hoc facto apparet, quanta in veneratione atque honore omnibus esset id temporis S. Sedis auctoritas. Princeps ille, quamvis passione tam violentâ irretitus, non ausus tamen fuit duorum Conciliorum sententiâ tueri se contra Pontificis decisionem. Quin potius scriptis Nicolao litteris significavit,
E 3 nolle

nolle se cum Coloniensi & Trevirensi Archiëpiscopis, anathematis sententia damnatis, communionem habere, paratumque esse ut pareat latæ contra divortium à se factum Pontificis sententiæ, eaque de causa Romanam se conferat.

Promissis respondit eventus. Teutbergam sibi à Legato Pontificis oblatam, in legitimam tori sociam recepit. Ut autem syncerum constantemque Regis animum exploraret Legatus, Waldradam Romam iter capeffere iussit, ut ab ipso Pontifice criminis absolutionem coram efflagitaret. Consensit Lotharius, ac re ipsa lentis brevibusque itineribus Waldrada in Italiam pervenerat: undè, reviviscente quæ sopita fuerat Lotharii libidine, redire iussa, Principis imperio paruit, latamque mox excommunicationis sententiam à Nicolao Pontifice pronuntiatam incurrit; Lothario, nisi seriò resipisceret, intentatis anathematis minis.

Dum hæc agerentur, Adriano II. in locum Nicolai vitâ functi electo, Romam venit Lotharius, ut novi Pontificis gratiam favoremque, si qua arte posset, aucuparetur. Cumque tam ipse quàm qui eum comitabantur aulici, ut se anathematis vinculo liberos ostenderent, Sacram Eucharistiam manu ipsius Pontificis porrigendam suppliciter postularent; res inopinata perculit postulantium animos. Pontifex manu tenens Sacratissimum Jesu Christi Corpus, antequam porrigeret, hæc ad eos tono pathetico verba direxit: *si innoxium te, Rex, recil. Gal-*
cognoscis à prohibito atque interdicto tibi à Nico-
lia p. 378. lao adulterii scelere, & hoc fixa mente statutum
habes

habes, ut nunquam diebus vita tua Waldrada pellicis tue dudum à te repudiata miscearis nefario concubitu, fiducialiter accede, & Sacramentum salutis aeternae tibi ad remissionem peccatorum profuturum percipe. Sin autem tua conscientia te accusat, teque lethali vulnere sauciatum proclamat, aut iterum redire mente disponis ad mœchia volutabrum, nequaquam sumere praesumas; ne fortè ad iudicium & condemnationem tibi adveniat, quod fidelibus ad remedium preparavit divina providentia.

Lotharius, ne recederet, pudore retentus, Sacram Eucharistiam Pontificis manu accepit: qui deinde ad aulicos conversus, singulos his verbis est allocutus: Si Domino & ibid.
Regi tuo Lothario in objecto adulterii crimine favorem non praestitisti, neque consensum praebuisti, & Waldrada, & aliis ab hac Sede Apostolica excommunicatis non communicasti, Corpus & Sanguis D. N. Jesu Christi profit tibi in vitam aeternam. Audita hac terribili sententiâ, quidam conscientia terrente non ausi sunt Corpus Domini accipere, ceteris exemplum Regis sacrilegum sequentibus. Sed nullum icelus secuta est palpabilior Dei vindicta. Lotharius Rhegino
in Chronico.
ceterique ejusdem sacrilegii participes illo ipso anno miserè perierunt. Quid est, obsecro, in causae hujus initio, progressu, & exitu, quod universalem S. Sedis auctoritatem jurisdictionemque non stabiliat potius quàm infirmet?